

Dnes – 2045

Doktoři ze mě měli radost. Hybnost už se mi prý vrátila skoro stoprocentně a je načase, abych začala s pravidelnou rehabilitací a s procházkama. Na to jsem se moc těšila, procházky na čerstvém vzduchu jsem vždycky milovala, to si pamatuju. Když jsem se vyptávala, jak to asi bude dál s mojí pamětí a kdy tak asi můžu čekat, že se mi vrátí kompletně, nedostávala jsem žádnou konkrétní odpověď. Koneckonců jsem jedním z prvních lidí, na který tahle léčba zabírá, nemají za sebou stovky případů, ze kterých by mohli vycházet. „Můžeme se jen domnívat...“ opakovali mi často, a to jsem nesnášela. Faktem ale zůstává, že paměť se mi postupně vracela. Už jsem s jistotou věděla, kdo jsou moje děti, jak se jmenujou, kolik je jim let a co dělají. Míša je moc chytřej, vždycky miloval matematiku, Magda zase naopak zbožňuje všechny humanitní vědy a nejvíc historii. On vždycky trpěl tím, že mu nejdou sporty, a ona zase tím, že není dost dobrá na to, aby se věnovala tak vážnému oboru. Ani jeden nedokázali dostatečně ocenit to, co jim jde, a pořád se trápili tím, co jim nejde, asi je to moje chyba.

Ano, spolu s kouskama paměti se mi vrátily i výčitky svědomí z toho, jak jsem svoje děti poznamenala svou výchovou, nebo spíš tím, jak jsem je přiměla se cítit. V hlavě mám i útržky z vlastního dětství, máma odešla, vyrůstala jsem s babičkou, a i přes veškerou její lásku a péči jsem vlastně konstantně měla pocit, že mě nikdo doopravdy nechce a všichni, co mě mají rádi, mě jednou opustí. Přilnula jsem často ke špatným lidem a dovolila jim poznat až moc velký kus sebe. Lucie. To jméno mi zase bliklo v hlavě. A zatímco všechno ostatní si postupně skládám dohromady jako puzzle a spojuju v hlavě neviditelnýma nitkama, okolo jejího jména je prázdné. Když jsem ho zkusila zadat do vyhledávání ve svém mobilním telefonu, nevypadlo na mě nic. To znamená, že jsem si ji buď vymyslela, anebo že se něco v souvislosti s ní stalo dávno. Proč by mi ale pořád tak moc zůstávala v mysli i přes tu moji nemoc? Každý další den, když jsem otevírala oči, když jsem se procházela po chodnících v parku u sanatoria, když mi rozhýbávali ztuhlý klouby a vazy takovým legračním automatickým robotem, jsem doufala, že teď, teď, teď nebo teď se mi najednou rozsvítí a já na to přijdu.

Míša mě byl dnes navštívit s tím svým malým klukem. Začínám z toho být trochu zmatená, protože ten kluk skoro neumí česky a Michalovi je dvacet tři a já si nevybavuju, že by měl syna, což ovšem samo o sobě nemusí nic znamenat. Je mi hloupý se ho na to vyptávat, ještě chvíli počkám, témat k přemýšlení mám dost i tak. Magda se od své poslední návštěvy neukázala, už je to pár týdnů, ob-

čas si vyměníme nějakou zprávu, ale je podivně odtažitá. Vlastně mě to u ní nepřekvapuje, vždycky si rozrážela cestu životem tak nějak po svém a moc nedbala na okolí. Je zvláštní, jak mi špatný charakterový vlastnosti vlastních dětí vadí víc než ty moje. Asi proto, že já už můžu vidět, jak si tím zbytečně stěžují život. A navíc, jsem na Magdu vlastně pořád dost našťvaná. Rozebrala můj život na součástky a rozprodala ho. Já se teď nemám kam vrátit, vzpomínky lovím z hrstky fotek a poznámek z mobilního telefonu a o sobě jinak nevím nic. Jakej mám třeba vkus na hudbu? Budu muset všechno znovu objevovat? A co moje oblečení? Jaký jsem nosila oblečení? Co když se mi s pamětí vkus nevrátí a já budu mít prostě úplně jinej, než jsem měla předtím? A co vlastně pak tedy doopravdy definuje, že já jsem já? Tyhle těžký myšlenky mi nedělaly dobře, vždycky mě po nich rozbolela hlava. Zoufale potřebuju mít svoje doma, ať už je to cokoliv.

Magdina zpráva vyvolala v práci pozdvižení přesně dle očekávání. Ty starý struktury, který tam podle ní byly už dýl než spousta exponátů, ji samozřejmě hned zatepla zdrbly, s kým to má, že vypadala nějak tlustá a že slyšely, že spí s tím a s tím. Ve skutečnosti nic takovýho neslyšely, ale proč si nepřiložit pod slibně rozhořejej plamínek společný nenávisť. Ta kráva stejně odejde na mateřskou a jejich životy budou pak zas nudný a nezajímavý. Magdu v práci nikdo moc neměl rád, byla mladá, chytrá a ambiciózní, navíc už od pohledu mrcha, chlapi se za ní otáčeli, taková

si beztak zaslouží, aby s dítětem zůstala sama, to ji naučí. Ráchaly se v tý nahromaděný zlobě a krutosti, s předstíranou starostí „jak to chudák holka asi zvládne“ ze sebe sypaly jedno klišé za druhým, jeden předsudek za druhým, jedno podezření za druhým a probírání jednoho blbýho těhotenství jim tak zabralo půl pracovního dne. Magda si jejich pohledů a keců vůbec nevšimla, protože měla jiný starosti. Zdálo se jí o mámě. Věděla, že za ní musí jít, že jí musí nějak vysvětlit, co se stalo s jejíma věcmi, že musej vymyslet, co bude dál. A možná jí i řekne o tom mimi-nu. Vlastně už jí to ani nemusí říkat, je to na ní dost poznat i tak. Zatím si vytyčila, že to poví bráchovi, bůhvíproč měla dojem, že po těch letech, kdy se k němu chovala jak ke kusu hadru, pro ni bude mít pochopení. V hlavě jí zněl mámin hlas, vždycky jí říkala, ať si dává pozor na to, jaká na něj je, že je to její nejbližší člověk, teda geneticky, že by o ten jejich vztah měla pečovat, blablalba. Jo, máma měla pravdu, to je fakt šokující zjištění.

Rozhodla se to neodkládat a rovnou z práce zamířila k Michalovi. Dveře do bytu nechal pootevřený, odněkud z dálky bylo slyšet střílení, křik a smích. Aha, takže jí odkejval, že k němu může přijít, a přitom si naplánoval nějakou debilní herní party, super. Určitě s tou svojí Ninou, která ho beztak jen využívá. To bylo stejně zvláštní, Michal jí připadal jako loser a vlastně si ani nebyla jistá, jestli ho miluje nějakou sourozeneckou láskou, ale jakmile si představila, že mu někdo ubližuje nebo ho využívá, vařil se v ní vztek.

Otevřela si dveře. V předsínce si všimla páru dětských bot. Vůbec jí to nedávalo smysl, takže on má návštěvu s dítětem? Kroutila hlavou, u toho přemýšlela, kdo z Michalovejch kámošů má děti, a vešla do obývacího pokoje. Tam se po zemi válel Michal s nějakým malým klukem, měli na hlavách brejle a rukama máchali do všech stran. Občas chytli imaginární pistoli a z repráků ze všech koutů bytu se ozývaly zvuky střelby. Ti dva byli úplně mimo, jako v tranzu, a Magda si prohlížela toho kluka. Vypadal cize. A protože nikdy nebyla zrovna taktní a byla navíc zvědavá, prostě jedním máchnutím ruky celou tu střilecí šaškárnu vypnula. Oba pistolníci se zarazili, chvíli se zmateně rozhlíželi okolo sebe a pak si sundali brejle z očí. Michal vykřikl první: „Ahoj! Promiň, my mysleli, že dorazíš pozdějc.“ Tak nějak podivně nervózně k ní vykročil a natáhl ruku, pak se k ní naklonil, že jí dá pusku, a ona sama nevěděla, jak na to zareagovat, tak jen blbě stála a koukala a mimoděk se chytla za břicho. On si toho všiml. Zamračil se. „Hele, to vypadá, jako když seš...“ začal, ale ona mu skočila do řeči. Ukázala na toho kluka.

„Kdo to je?“

Kluk se pousmál, chápal, co říká.

„To je Mikael,“ řekl Michal samozřejmě.

„A ty ho někomu hlídáš?“

„No, ne tak docela. On je vlastně... můj.“

„Ty máš dítě?“

„Jo.“

„A s kým?!“

Zasmál se. „Sám se sebou.“